

Het Verhaal van Woerden

Verhaal 30 – Kunstenaars in Woerden

Ido Vunderink (1935)

door Frans Lander

Inleiding

Aan de mooie rivier De Meije die door het landschap van het Groene Hart meandert, woont één van de meest authentieke inwoners van Woerden: *Ido Vunderink*. Zijn leven lijkt op dat van de rivier: hij kent, evenals de Meije, vele omwegen. Langs allerlei disciplines en ervaringen is hij gekomen waar hij nu is: een belangrijk schilder met een geheel eigen stijl die de beeldtaal van de hedendaagse schilderkunst aanzienlijk heeft verrijkt. Die lange weg is een voortdurende zoektocht naar het wezenlijke. Ido heeft geleerd het overbodige weg te laten en het wezenlijke vast te leggen op het linnen doek.

Levensloop

Ido wordt in 1935 geboren in Amstelveen in een gereformeerd milieu. Het geloof inspireert hem vaak tot het maken van religieuze tekeningen en schilderijen. Ondanks een vorm van dyslexie wordt hij, dankzij zijn tekentalent, aangenomen op de *Kunstnijverheidsschool* in Amsterdam. In de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw werkt hij als textielontwerper, ontwerpt wandtapijten en bekwaamt zich vervolgens in het ontwerpen van glasapplicaties. Daardoor verwerft hij verschillende opdrachten van bedrijven en kerken, onder meer in Amstelveen, Breda en Hilversum. Vervolgens bekwaamt hij zich korte tijd in staal- en stofapplicaties en dat leidt tot verschillende exposities en andere opdrachten zoals voor de *Bonaventurakerk* in Woerden.

Ineens gaat hij iets heel anders doen: het fokken van honden. Ook daarin blijkt hij een meester en wint hij vele (internationale) prijzen met Ierse wolfshonden en *Scottish deerhounds*. Sinds 1976 woont hij in een schitterende verbouwde boerderij aan de Meije in Zegveld met ruimte genoeg voor de fokkerij. Maar ook daaraan komt een einde, vooral ten gevolge van rugklachten. En dan pas, rond 1986, besluit Ido om zijn echte passie, tekenen en schilderen, te volgen. Ook nu blijkt zijn groot en veelzijdig talent. Hij krijgt veel opdrachten, vooral voor portretten. Tal van tentoonstellingen volgen, zowel in zijn eigen atelier als in musea en galleries. Zijn werk bevindt zich nu in

allerlei veelal particuliere collecties zowel in Europa als in Amerika en Azië. Zijn laatste grote opdracht is een groot doek over het Groene Hart. Het hangt in het nieuwe gemeentehuis van Woerden. Het is een fors doek waarin de groene kleuren van het Groene Hart overheersen. Ido deelt zijn leven al meer dan vijftig jaar met zijn partner *Lex Heldring*, die een onmisbare steun vormt voor zijn kunstenaarscarrière.

Zijn werk

Ido is een kunstenaar die zich steeds weer vernieuwt. Aanvankelijk schildert hij in een realistische stijl. Zijn onderwerpen zijn dan vooral het landschap, stilleven van bloemen, en portretten. De schilderijen met een zonsondergang of een zonsopgang zijn verbijsterend mooi van kracht: een explosie van licht en kleur. Ook zijn portretten, getekend of geschilderd zijn altijd zeer overtuigend, zoals *Regina* uit 2004 en *Het Overhemd* uit 1994.



Regina, vingertekening (2004)



Het Overhemd (1994)

Mede onder invloed van de Frans-Russische schilder *Nicolas De Staël* (1914-1955) begint Ido steeds een meer sobere stijl te ontwikkelen, overbodige zaken weg te laten en te zoeken naar het wezenlijke der dingen. Helemaal abstract wordt hij echter nooit; je herkent bijna altijd het uitgangspunt, zoals een landschap, een boekje of een persoon. Niets is overbodig in zijn doeken, altijd is er weer een uitgekiende, kernachtige compositie, een volmaakte eenheid van inhoud en vorm.

Ido is ook een uitmuntend colorist. Hij gebruikt vaak zeer gewaagde kleurencombinaties waarvan je op het eerste gezicht zou zeggen: die kleuren passen niet bij elkaar. Maar Ido slaagt erin toch een volmaakte harmonie te bereiken. Bovendien heeft hij een uitgesproken gevoel voor ritme. De lijnen en vlakken in zijn doeken zijn in een strakke trefzekere orde gerangschikt. Soms dansen de lijnen over het doek, soms zijn ze

brutaal confronterend. Je zou zelfs kunnen spreken van een zekere muzikaliteit. Het is alsof je de filosoof *Schopenhauer* hoort zeggen: *Alle kunsten streven naar het wezen van de muziek.*



Zonsondergang (2000)

Maar er is meer. Ido's zoektocht naar het wezen der dingen is tevens een zoektocht naar het mysterie van het bestaan. Zijn eerbied voor de natuur grenst bijna aan het mystieke. Ido's werk is doordrenkt van spiritualiteit, juist door zijn voortdurende zoektocht naar de volmaakte weergave van zijn indrukken en van zijn gevoelens. Zijn werk weerspiegelt echter tegelijkertijd een gelukkige wereld.

Naast levensvreugde is er ook warme belangstelling voor de wereld, de natuur en de mensen om hem heen, die hem steeds weer verbazen en waardoor hij nieuwe impressies opdoet. Ido is een warmbloedig mens, een mens met compassie, die oog heeft voor de wereld en de mensen om hem heen.

In het hospicehuis voor terminale thuiszorg *De Mantelmeeuw* aan de Meeuwenlaan in Woerden hangt in de huiskamer een schilderij van een zon, deels uitgevoerd in bladgoud. Het is het geschenk van Ido bij de opening van dit zo belangrijke huis. Het is een zon van hoop, van vreugdevolle uitstraling voor mensen die nog zo weinig levensperspectief hebben. Dit tekent Ido wellicht meer dan al het andere: hij brengt belangeloos troost en vreugde door zijn schilderkunst.



Bij het afscheid van mijn moeder (1991)

Ido schildert nu, door zijn broze gezondheid, minder dan vroeger. Ook nu nog verrast hij echter met nieuwe wegen. Zo schildert hij onlangs *De Barmhartige Samaritaan* voor de Rembrandtexpo van de *Kunstkring Woerden* in *Stadsmuseum Woerden*. Een redelijk figuratief doek, waarin de Samaritaan met een liefdevol gebaar de gewonde Israëliet optilt. Een religieus motief dat hem terugvoert naar zijn gereformeerde jeugd. Ido is en blijft een schilder van het *Groene Hart*.

Het Hollandse landschap was en is één van zijn belangrijkste inspiratiebronnen. Ido's werk is niet alleen krachtig maar ook zeer veelzijdig. Wat hij wil is het onzichtbare verbeelden: de wereld weergeven in zijn meest sobere gedaante, ontdaan van alle franje, in al zijn eenvoudige onschuldige schoonheid.



Maan boven vrouwelijk landschap (2001). Dit doek is typerend voor Ido's huidige stijl. Wat is het een landschap, een vrouwelijk lichaam? Het is zeer dubbelzinnig: sloten, bomen en velden roepen heel poëtisch gezamenlijk een vrouwelijk lichaam op.

Rechten

Het geheel of gedeeltelijk overnemen van de tekst is toegestaan onder vermelding van "Tekst: Frans Lander, bron: Het Verhaal van Woerden". Het overnemen van beelden is toegestaan voor educatieve doeleinden onder vermelding van "Bron: Het Verhaal van Woerden", en verder met uitdrukkelijke toestemming van Stadsmuseum Woerden. Ondanks onze uitgebreide research kan het voorkomen dat niet alle rechthebbenden van een gebruikte afbeelding zijn benaderd. Bent u rechthebbende? Neem dan zo snel mogelijk contact op met Stadsmuseum Woerden.

Alle afbeeldingen zijn gereproduceerd met de uitdrukkelijke toestemming van de (familie van) de kunstenaar. De getoonde beelden zijn afkomstig uit het boek *De verbeelding van het onzichtbare* (2005), copyright Ido Vunderink, tekst Frans Lander.